

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ ШАЛЕ И Т. Д.

Година IV.

У Новом Саду, 20. маја 1881.

Број 14.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Црну Гору и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien II. Praterstrasse 67.) — Претплата и све, што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Оном слону у бечком позоришту,
(што га је Шваба научно да стоји на глави.)

Видео сам и то чудо,
Баш доле, с партера,
Како можеш изиграти
Највећег звера.

Видех слона, — елџанта,
Како нема жучи.
Подметнеш му неко буре,
— Он на њему чучи.

Керица му носи јела,
Јела ко бајаги, —
Слон јој плати, — а публика
Смеје му се снаги.

Ао, слоне, ао, слоне,
Колка ти је њуша!
Да заманеш, побегла би
Свака жива душа.

Дође дечко, нешто шапну,
— То слона не вређа, —
Слон се сагне, па га дигне
Баш себи на леђа.

Ао, слоне, ао, слоне,
Ти би друкче свиро,
Да се ниси тако на врат
На нос цив'лизиро?

Шта ће сада? — Сад ће ваљда
Да се слонски јави.
А он, шувикс, репом у вис,
Ша стоји на глави.

„Фора! фора! Браво, слоне!“
Хвала милон Даби!
Коме да се већма чудим,
Теби или шваби!

Да те виде твоја браћа
Из Индијске зоне,
Ала би се радовала
Том напретку твоме!

А међу тим, док се слава
Твоја тамо јави,
Ја ти велим: Ти слон ниси,
Већ магарац прави!

Шетња по Новом Саду.

LXXVI.

Како је сад у моди окупација, то ћу и ја бити слободан, да на основу берлинскога уговора и од Кулина бана босанскога добивеног историчног права окупирам опет један комад земљишта „Стармаловог“ и да пустим, да на томе земљишту беамтери моје фантазије „вирчафтују“ по својој ћуди, да не дају никоме рачуна, као ни манипуланти оне панчевачке штипендије; да се башкаре о народном трошку, као онај петровоселски учитељ, од кога директор не сме без револвера да дође у школу; да шире и намећу своје мисли и назоре, као друштво св. Јеролима своје хрватско-католичке брошуре, — једном речи, да усређавају сироту рају — плаћајућу и неплаћајућу публику — својим здравим придикама, као Штросмајерова окружница.

Кад је реч о Штросмајеровој окружници морам приметити, да је она изишла сасвим на своме месту, које јој кипира: изишла је у подлистку „Об-

ворову.“ Подлистак је од постанка намењен шаљивим и веселим стварима: разглаголствијама, решетанијама, ћеретањима, окружницама и приклапањима, а како браћа Хрвати немају посебног шаљивог листа за такве ствари, то се морало притећи подлиску, као што смо и ми у „Застави“ разна разглаголствија читали, док није покренут „Стармали.“ Мој поштовани колега, хрватски фељтониста Штросмајер, могао се слободно обратити на мене, те би мојом колегијалном протекцијом његов подлистак ушао у „Стармали“, који за те и тима подобне ствари и сепаратну рубрику има. „Сремски Хрват“ у својој безазлености схватио је онај шаљиви спис сасвим озбиљно, те га је прештампао не у подлиску — јер је овај био закрчен чланцима „Комедија и трагедија, похрватио Филип Дујмушић“ — него горе међу другим чланцима баш пред огласом, у којем се илица Липик препоручује, но пошто се у неку руку „Сремски Хрват“ може сматрати за хумористичан лист (бар му се наши у Срему увек смеју), то ипак пасира и онако.

Из окружнице ове провирује тако фини хумор, тако ведрa шала, да се човек дивити мора пицчевом дару и одбитиму на — дару. Може ли н. пр. бити већег хумора, него кад он нама православнима у својој окружници препоручује, да и ми славимо Ћирила и Метода, јер их је недавно и папа признао а овамо зна се, да ми православни славимо те славенске апостоле већ хиљаду година, а католици су их тек сада недавно посветили! Или зар није очевидна шала и комендија, кад нама препоручују да славимо св. апостола Ћирила они људи, који мрзе на ћирилово писмо — ћирилицу — и служе се писмом Марка Тулија Цицерона, које им је ближе срцу него писмо словенско; па они то препоручују нама, који се служимо од памтивека ћириловим словима, јер је Ћирил био нама Словенима много већи пријатељ, него Нума Помпилије, Калигула и Октавијан Август!

Што нам препоручује Унију, то је сад, како се жељезничко питање већ решило, мало задоцњено, ал' је ипак добар каламбур; у идућој окружници можда ће нам препоручити „лендербанку“, само ако ова дотле не банкротира.

Тек доста то, да је хрватски фељтониста Штросмајер показао ремек и да се сад може вадити за мајстора у овом нашем беспосличарском рувету. Ја се радујем, да је који новинар уопште, а фељтониста понаособ тако добро материјално ситуиран, јер веле да он има годишњег хонорара за такве фељтоне и подобне ствари на 300.000 фор. Мени пак „Стармали“ не плаћа ни полак од тога! С тога ја и не могу да идем сваки час у Рим, ма да нас Штросмајер учи да се приближимо Риму, и да наши свештеници не говоре више „Мир свјем“ него натрашке „Рим свјем!“ т. ј. Рим свима или сви у Рим. Но то би било као што рекох натрашке, а ми и ако смо Раци нећемо да идемо натрашке. Међутим нека ми не замери мој поштовани г. колега, што ћу му ја као млађи нешто да приметим и пред-

ложим: Он нама предлаже да се сјединимо. Па добро и ми хоћемо, али он није обичан и прави начин потрeвио. Ја н. пр. кад хоћу да се с киме сјединим и да будем заједно, ја онда одем тамо где је он, па ми се тако жеља испунила. Кад хоћу н. пр. да се састанем с мојим рођацима у Банату, ја одем тамо к њима, те ту говоримо једним језиком, певамо једне и исте песме, идемо сви у једну исту цркву ит. д. дакле смо сједињени душом и телом, заједно једемо и пијемо, читамо новине и окружнице, заједно плачемо и смејемо се. С тога би мој предлог био, да кад брег неће Мухамеду, нека Мухамед дође брегу; колко нама до божића толико и Штросмајеру (још он има 12 дана мање до божића, дакле може пре доћи него ми).

Штросмајер је војник римскога папе, премда папа нема сад своје државе и док се други обични војници снабдевају из оружнице, дотле се он маша о оружнице. Ал' ми бранећи веру наших праотаца нисмо се бојали никад ни непријатељске оружнице, па се нећемо плашити ни непријатељске окружнице.

Нећемо „filioque“!

То нам је девиза.

Аб.

Поскочице.

(Из кола.

1.

Коловођа колом вија,
Коло лети, — зној пробија.
Кад заплете мало речма,
Пробиће га још и већма.

2.

Ала сам се намерио,
Међ' два лис(т)а ухватио!
Један мањи, други већи, —
Још ми само фали трећи;
То би било тек керећи.

3.

Опа, цупа чизме моје,
Још код куће имам двоје, —
Ал им не знам праве боје.

4.

Банак је,
Фуруна је,
Тескоба је,
Незгода је.
Свирај свирче, свирај море,
Нека буде још и горе.

5.

Хајахај, ћирићар!
Умр'о нам је патријар.
Народ хоће да се бира,

А мој гајдаш другче свира:
Ихахај!
„Чекај само нараштај.“

6.

Ала удем, ала знам!
Циџрам, цупкам по вас дан.
Јуче 'нако, данас 'вако,
А сутра ћу бог зна како.
Ихухуј, Ихахај!
Какав ли ће бити крај?

Бачванин.

Циганин и поп.

Ово није било пре сто година, него ове године баш на велику суботу. (Дописник каже и где је било, ал то немора свако знати).

Дошао Циганин попи да се исповеди.

Попа. Ја знам, да ти имаш греха; а кад си дошао на исповест, знам да се и кајеш. Зато немож вазда отезати, него ми ређај, шта се кајеш?

Циган. Кајем се, попо, што сам украо ждребе.

Поп. Е, е, — то баш није мали грех. — Ајде даље.

Циганин. Кајем се, попо, што сам украо кобилу.

Поп. Хај, хај, хај, — то је још већи грех. Имаш-ли још шта на души.

Циганин. Имам, попо, али чисто несмем да ти кажем.

Поп. А шта је то наопако.

Циганин. Украо сам гуску.

Поп. Па гуска је мања од кобиле и од ждребета.

Циганин. Јест, попо, ал ја сам ту гуску теби продао. То се тек кајем.

Поп. Па све једно, или мени или другом.

Циганин. А ти си, попо, гуску очупао.

Поп. Пак.

Циганин. Па си зарезао перо.

Поп. Пак?

Циганин. Па ситим пером потписао неку плебанешку адресу. Што Циганин неби потписао да му дереш девет кајиша с леђа. Ту ти се тек попо кајем.

Поп. (Заборавивши да је духовник). Ао, пси ти се меса најели! — Зар се тако исповеда?!

Циганин. (Хватајући се за браву) Можеш-ли ми попо опростити?

Поп. Не могу.

Циганин. Вала ни ја теби.

Списак разни корисни ствари,

које ће се идуће недеље на јави лицитацији продавати у Бучкаловој кући бр. 18.

- 1.) Један нож без сечива, коме само држак фали.
- 2.) Једна дечија кашика, за одрасле, који

немају кашике, да отворено кажу, где их боли.

- 3.) Један сунчани сат, од сребра.
- 4.) „ „ „ „, од злата за ноћнике.
- 5.) „ „ „ „, који избија, кад дође време за фрише фире.
- 6.) Туце црвених појасева, који почињу бледити.
- 7.) Један глогов колац, за „Вампире.“
- 8.) Једна година „Нед. Листа,“ у свињској кожи увезана.
- 9.) Једно захрђано перо, за потписивање извесних адреса.
- 10.) Једна машина за разбијање дечијих глава, да Шидски учитељ не мора руке жуљити.
- 11.) Икона св. Саве, купљено од попа Ћ.... за 20 фор. за Багајничку цркву.
- 12.) Једна подерана мрежа, којом се хтело по мутној води ловити.
- 13.) Једна Дијегенова лампа, којом се траже срп. владике на погребу свога патријара
- 14.) Једне потковице, за људе који често путују у Пешту.
- 15.) Неколико ашова, мотика и будака, којима се поткопавала српска цркв. шк. автономија. Вредно је да дође у музеум.
- 16.) Неколико флаша горке Будимске воде, за онога, који се ни за шта другу небрине, већ само за своју столицу.

Има ту још више fina еспапа, ал ко би их враг све набројао.

М. С.

Весела песма.

коју отпеваше неке берлинске новине.

Шта?! Жениш се! — Зато мораш порез дати.
Нећеш жену? — оћеш мира? — порез плати!
Ти купујеш кућу? — лепо! — порез амо!
Ти продајеш кућу? — јели? — плаћај само!
Ти си вредан; радиш, течеш. — Плати за то!
А где онај нишг' не ради! — штајер на то!
Ти купујеш нешто много. — За то с' плаћа!
Ти код куће увек чечиш. — Плаћај, баћа!
Твоја ј' кућа пуна друштва. — Плати, рано!
Где, ти немаш баш никога. — Дупловано!
Ти француска пијеш вина? — Манунг ето!
Ти домаћег пијеш пива? — Плаћај дето!
Званичник си пост'о? — Плати па се љути!
Тебз метли у пензију? — Плат' па ћути!
Зими мораш порез плаћат', — јер је зима.
У лето ћеш плаћат', — јер ће бит' врућина.
Ти си добар патриота, — плаћај милом!
На тебе се нешто сумња, — плаћај силом!
Који живи, мора за то штајер дати!
А кад умреш, још једаред само плати,
Та и тако онда новац нетреба ти.

(Ето, то се у Берлину пева, — али на ту исту арију могло би се на другом месту и плакати.)

*

П у с л и ц е.

У 40. броју „Bosansko-hercegov. Novina“ стоји, да ће избор српскога патријара бити идуће године. Можда ће нам скоро које африканске новине јавити и дан, кад ће то бити; Јер Пештански листови тако су погружени смрћу патријаровом, да на новог патријара не смеју ни да помисле.

Чудновато! „Самоуправа“ пребацује „Раднику“ неке јудине сребрњаке, који се примају без признања. А „Радник“ опет доводи „Самоуправу“ у свезу са неким диспозиционим фондом, кости карактерног Светоз. Марковића наравно да се преврћу у гробу од муке, јер ако је истина што његови последоватељи једни о другима говоре, онда је зло и наопако, — а ако није истина, већ подметање, онда је још горе и наопакије.

У Пешти се догодио ономад, колико жалостан, толико поучљив случај. Удавило се једно дете, — ни у води, ни у бари, ни у глибу, већ баш у млеку. Запамти, г. Анђелићу, — у Пешти се може човек и у млеку удавити!

Кажу, да у Русији сада има толико стра, да већ не знају куд ће с њиме. Зато сад праве војсци нове капе од астрагана.

„Српско Коло“, које нам предлаже да не бирамо патријара, док не дођу бољи нараштаји, упропастило се кад је читало, како му „Застава“ на тај иберашунг мирно, кротко и благо одговара. „Застава“ је сигурно хтела, да „Коло“ на ту благост њену од чуда онеми. Ал ми „Колу“ саветујемо, нека се неда збунити, па ако буде нужно и „Стармали“ ће му помоћи да истерамо „Заставу“ из флегме.

У т е х а.

Муштерија. О море човече, ала су ти данас опет те кобасице мале. Код тебе баш није вредно куповати.

Кобасичар. Знаш господару, то је само ради чистоће; — јер у малим кобасицама не може бити толико мува, као у великим. О.

У ш т и ц и.

+ „Фрушка гора“ се чуди и жали, што на укупу српскога патријара не беше ни једнога српског архијереја, ни једнога владике. Нека се сети „Фрушка гора“ како је онда с одушевлењем описивала онај сјајни дочек и ручак у

Митровици, па ће се онда лако сетити куда та господа рад, иду: на ручкове и параде, а од погребна и жалостиклони се њихово осетљиво и милостиво срце.

§. У Београду излазе четири шаљива листа. Лако је њима у Београду четири шаљива листа издавати, кад они имају толико хумориста и сарадника: они само нека прештампавају „изјаве“ и „припослана“ у „Виделу“; наслове Абердарових песама; одговоре уредништва у „Раднику“; Бонтуксове разлоге и т. д. па ће се публика смејати већма, него садашњем садржају њиховом.

— Београдским берберима није по вољи, што се у Београду појавио „Ћоса“, јер веле: кад би сви људи били као „Ћоса“, онда ми не би се дели на господским фотељима, него као какви оптуженици на дрвеним клупама.

? „Стармали“ саветује „Ћоси“ ово: Као год што се онај „Ћоса“ из народне приповетке умео наћи у свакој воденици, тако и он нека гледи да буде где год се шта меље (н. пр. у тајним конференцијама), где год има оног камења што гњечи; где год се има делити кукољ од чистог жита и где год хоће когод од народа да узима велики ушур.

□ Кад ми бог усхте послати смрт, ја ћу му се молити, да ми је достави писмено путем наших виших епархијских власти — јер знате ја сам још млад, па бих желео још дуго да живим.

¶ Чета Мијатовић доказује за Бонтукса — као некад за Августа Бојне — да је и он „Потомак Обилића“, те за то се сад тако заузима за српске ствари, те као што је Обилић жељезом распорио Мурата на Косову, тако ће и он жељезницом да распори Србију до Косова.

☞ Београдски би бербери радо штуцовали „Ћоси“ и оно мало бркова с оба краја, али онда би од „ЋОСА“ остало само „ОС“, а ос је зоља, која има жаоку, те би ова онда још већма боцкала и палила. За то боље нек седе с миром!

⊙ У „Самоуправи“ је написао неки ђаволан подлистак са насловом: „**Хи, хи, хи!**“ Сад ће министри казати, да је то написао какав **хихилиста** (а то мирише на **нихилиста**), па ће се и суд оправдати, што је писца осудио на затвор.

⚡ За Панчевце ни поводом наступајућих избора не можемо рећи да су жене. (Јер да су жене, не би тако — ћутали).

Ћира. Даклем од 3200 бирача у Загребу, који имају права да бирају посланика на земаљски сабор, има сад 805 жена.

Спира. А у коме смислу жена?

Ћира. У оном лепшем смислу.

Спира. Па то је доста.

Ћира. Теби је доста: али у Пешти веле, да је то мало. Они би волели, кад би сви бирачи у Хрватској и Славонији били жене. Или боље рећи:

маме.

Спира. А ми се азиртиш надајмо, да ће и жене бити људи.

Ћира. А по чему ти то судиш, да је Герман већ и сам изгубио вољу бити српским патријархом?

Спира. Та знаш, брате ја ко велим, да он воле Карловце, не би сваки час одпаркивао у Пешту.

Ћира. Дакле Пелагића су прогнале из Србије, и дали му пасош да иде у Румунију. Па шта ће сад бити?

Спира. Неће бити ништа, све ће се то опет изравнати.

Ћира. А како?

Спира. Сад ће румунска влада наћи опет каквог свог Пелагића, прогнаће га из своје земље, и даће му пасош за Србију. Па ћемо онда бити квит.

Ћира. Како ти се допада то, што је барон Николић од Рудне ону депутацију, што му је дошла да донесе у торби кандидатуру, оправдио у магацин, а не у себе?

Спира. Па то је лепо од њега. Кад човек кога воли, он му каже: рано моја!, а за рану је право место магацин, те их је ту частио.

Ћира. Е па кад је орани реч, онда се не каже частио, него товарио; па је су л' се бар добро натоварили?

Спира. То не знам, само кажу да је изишао после тога „Едикт“ у новинама за „незнано ди бавећих се 16 пиксли Султан-флора“.

Ћира. Е па наћиће се и то. Шта више ја сам уверен, да их имају већ у џепу!

Спира. А је л' било при тајли какве музике?

Ћира. Певали су неки:

Ново Село, Црепаја,
Народна је партаја,
Која бира Десанчића,
Еј, дичног српског тића.

Спира. А шта је на то барон радио?

Ћира. Спавао је сутра дан до подне.

Спира. А има л' каква песма за барона?

Ћира. Чуо сам где певају:

Сви синови Аронови
Бирачи су баронови
Политу ће супрот стати,
Наши врази, супостати.

Спира. Ту треба додати још рефрен: Хај хуј,
не лудуј!
Аб.

Нешто веома романтично.

Испод липе, спрам месеца

Седи тужна Ката.

Ко се срцем својим игра,

Том је горка плата.

Седи, седи, па уздише

Ојађена Ката;

Очи су јој, знате-л какве?

Као два плаката.

А шта можеш прочитати

Из отих плаката?

Срце своје, срце своје

Изгубила ј' Ката.

Сад ју гуши нека туга,

До сад непозната.

„Ох, што нисам чувала га!“

Тако збори Ката.

Како-ли ће ова туга

Бити доконата?

Не бојте се, брзо ће се

Утешити Ката!

Шест година, више нема

Наша слатка Ката, —

А то срце — било ј' тек — од:

Медених „колата“.

Правоученије.

Пази, Като, пази злато,

После десет лета,

Да ти с' ово (мало друкче)

Не деси опета!

Ј.

Практични мигови.

Ко није целога свога века писао ништа, нека не потписује ни адресе, — пак се неће тако брзо кајати.

Гусеницо, — ти хоћеш да се учауриш. Па ето ти два готова листа, — нашто правити трећи!

Жељезнички подузимачи, ако хоће да им падне сикира у мед, треба пре свега да се препоруче благоволењу меродавне госпoде.

Ко хоће да му се брада штује, нека не пљује сам на њу.

Ко хоће да дозна, зашто је забрањен у Србији 8. број „Стармалог“ — нека не пита нас јер ни ми баш права узрока не знамо, — (ако није било за то, да се „Стармалом“ као искреном пријатељу Србије, помогне, да на тај начин стече што више претплатника у Србији).

Грађа за француски буквар

XXXI.

Ми кажемо: *доходак*;
Француз: **ревени**.
Ал и нама вели
Пословица стара,
Да *ревена* никад
Кућу не обара.

XXXII.

Да сам Француз највол'о би
Зват' се **Илија**.
Јер то значи њима
Да се нешто *има*.

XXXIII.

Србин купи најуре кућу,
А ливаду *после*.
Али Француз не,
Он бо вели *ливада* је: **пре**.

XXXIV.

Ал кад Француз спази *жита*,
Заблене се јако!
И то вам је одгонетка
Загонетке те:
Зашт' се у Француза
Жито зове: **бле**.

XXXV.

У најмањој ствари
Он је великан.
Код њега је *велик*.
И најмањи **гран**.

XXXVI.

Ми кажемо *курјак*;
Француз каже **лу**.
(А кад курјак има сина,
Онда кажу: *лулу*.)

XXXVII.

Глув се Француз познаје
По колоратури.
Јербо код њих, од вајкада,
Глувац су: **сур-и**

XXXVIII.

И мал' когод срца, душе?
Питања су здраво мила;
А то код њи, к'о ни код нас,
Не мож' питат без **а т-ил-а**.

XXXIX.

А знате ли да *сикиру*
Француз зове: **Ху!**
— Јест; тако је, иштен уче!
На *сикиру* с' свугде *хуче*.

XL.

Француз *главу* зове: **тет!**
— Замерит' му то не смете.
И код нас су *главе*
Више пута *тете*.

(Наставиће се.)

И г р е.

које су где сад на дневном реду.

1. У Пољској где има доста Јевреја: — **Бубалица**.
- 2.) У Цариградском суду: — **Маказице**.
- 3.) У Српској аутономији: — **На ђавола нона!**
4. У друштву Бонтутових пријатеља: — **Пунишака**.
- 5.) У Бугарској: — **Чигра игра на леду**.
- 6.) У неким министарствима просвете: — **Жмуре**.
- 7.) У Новом Саду. — **Из Кола куче**.
- 8.) Тамо негде далеко: — **Шинтермете**.
- 9.) У уредништву „Нед. Листа.“ — **Чардаш**.
- 10.) У политици попустљиви државника: — **Наше ваше**.
- 11.) Погодите где: — **Вуз и јагње**.
- 12.) У Пештанској државној болници: — **Лопова**.

Во времја оно.

Во времја оно (лане и преклане), кад сам ја био ревносан читалац „Видела,“ одобравајући му укору влади, која своје законске предлоге неће да износи за рана на видик и јавноме мњењу (које онда још није било безобразно) на претрес, — во времја оно помишљао сам ја у себи:

Кад једанпут ови људи дођу на владу, они ће без сумње радити овако:

1., Пре него што се и замисли какав нов законски предлог, прво ће се предлагачи помолити богу, да их бог умудри, да погоде потребе и жеље народа.

2., Чим предлог буде готов, тако ће се послати у све новине.

3., Сваки начелник добиће налог, да из петиних жила иде на руку слободном претресању нових закона.

4., На сваком ћошку стојаће жандар и питаће сваког, је-ли већ добро проштудирао законски предлог, да се не би што пренаглило и затрчало.

Ја сам се томе надао. И на радост општу морам признати, да се у томе надању нисам сасвим преварио. Јер:

1., Јер, заиста се пре свега моли богу (да спусти благословену маглу, кроз коју живо око не би могло провирити у тајну нових предлога, догод се ови не излегу).

2., Кад се предлог зготови, он се заиста пусти у уши новинарима (т. ј. бечким и пештанским, — а амерканским, гренландским и београдским листовима слободно је то прештампати, ако им је воља).

3., Начелници заиста добију налог да из петиних жила настоје (да не би ко о томе неповољну реч изустео).

4., Жандари заиста стоје на ћошкови и пазе (хоће-ли коме случајно провирити из цепа, — у место „Пресе,“ „Лојда,“ „Кикирикиа,“ — осми број „Стармалог“).

Даклем, као што видите, ја се ипак нисам сасвим преварио у мојим надама и очекивањима.

Калимегданџија.

Грађа за немачки буквар.

ХСI.

Ми кажемо *зраци*;
Немац каже: **стрален**.
— Јест' тако је, јест' тако је,
Стра је то за *лене*,
Кад их штогод здраво рано
Из постеље крене.

ХСII.

Спази л Немац *нужду* нашу,
Он је зове: **Нотом**;
А Србин се нато смије:
„И ако је *нота*,
Ал весела није.

ХСIII.

Уместо *усана*
Хе, хе, хе, хе, хе!
Немац има, знате-л шта?
Има **липе** две:
О да чуда пуста!
По том можеш судити:
Кол'ка су му уста.

ХСIV.

Кад је Немцу здраво *добро*
То он зове **вол**.
И за доказ *волства* тог
Убоде нас његов рог.

ХСV.

Наша *лефа* трпе
Чуда сваколика.
А кад Немцу дирнеш *лефа*,
Њега стане: **рика**.

ХСVI.

Кад ти Немац каже: **мер**,
Добро пази ове зборе:
Јер се не зна хоће-л: *више*,
Или хоће цело *море*:

ХСVII.

Ми кажемо *случај*,
Немац каже: **фал**.
Случаји су разни,
Велики и мели,
— У сваком *случају*
Њему нешто *фали*.

ХСVIII.

Пољак пије *вутке*
Кад је здраво љут.
Кад је Немац љут,
Он просипа **вут**.

ХСIX.

Ми кажемо *коса*,
А то Немац зове: **хар**.

Зато не дај немцу
Да ти косу *мије*,
Ружно б' било добре људе
Назват': *харалије*.

С.

Од Немца не ишти
Оружја у зајам!
Немачко ј' оружје
Опасно за странце.
Ако иштеш *коиле*
Шта ћеш добит' — **ланце**.

Бубнуотека.

Једноме, уважења достојном српском листу, (у броју му 43.) омакла се ова несмислица:

„Име пишчево заузима крупно место у оној грани наше књижевности, која у право још и не постоји.“

Нов речник.

(Исправљен у логичном смислу.)

Угљеша. — (Човек, који продаје угљ.)
Викар. — (Телал.)
Облигатан посао. — (Кад вода нарасте па облије гат.)
Госпава. — (Кад је коме ноћу врућина.)
Грлица. — (Пријатељска рука.)
Председник. — (Човек, који са бркова почне да седи.)
Спасоје. — (Који са псима једе.)
Постанак. — (Пост од кога се не можеш угојити као какав игуман.)
Калабрија. — (Берберница, где калуђере брију.)
Напрасна смрт. — (Божић.)
Бајазет. — (Човек који се ожени из Баје.)
Растанак. — (Сваки раст који није дебео.)
Челебија. (Човек, који туче пчеле).
Васпитач. — (Онај, који вас пита што).

Палица (жигица)
Каранфил (Вршачки прота кад кара)
Протокол (протина кола)
Маленкост (мали Коста)
Глобус (финанци)
Песница (појеткина).
Чичак (мали старац).
Ћаконија (жена ыаконова).
Турчинак (мали турчин).
Самораст (Шума од растова).
Празник (Државна благајна).
Свечар (Мајстор што свеће прави).

Грба.

Молимо све дојакосње претплатнике наше — који још нису претплатили за Април — Јуни о. г. — нека изволе што пре послати 1 ф. да им се непрекида шаљање листа.

Такођер молимо и сву господу скупљаче наше у појединим местима, да се својски као и до сад узму те покупе заосталу претплату, како би се свуда бар дојакосњи број претплатника одржати могао, шт) је таман за опстанак листа нуждан, а за њихов труд уз нашу захвалу, уступамо им радо 10% од готовог новца.

НАКЛАДА „СТАРМАЛОГ“

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своме деветом броју за 1881 ове чланке: 1. Шваља, песма (са сликом) од З.-Ј. Ј. 2. Мали гурави пасуљ. 3. Овејана зрица, (са сликом). 4. На студенцу, песма (са сликом) од Чика Јове. 5. Ђачки излет, шаљива игра у једном чину, посрбио Ст. Коњовић. 6. Вредница и медица. 7. Чапља, (са сликом). 8. Друго коло питалица (са сликом). 9. Права срећа, песма. 10. Шала, песма. 11. Лутања Одисејева IV.) (са сликом). 12. Разнолије. 13. Даштања и др. 14. Решење даштања.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу Dr. Јов. Јовановић Wien, I. Praterstrasse 67 — „Невен“, чика Јовин лист, излази два пут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 фор., на пола године 2 фор. За Србију, Црну Гору и остале крајеве 10 динара или 5 фор. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 нов. на пола године, и шаље се на адресу Штампариие А. Пајевића у Новом Саду.

Сад је баш изишао из штампе у другом поправљеном издању:

ЦРКВЕНО-СЛОВЕНСКИ

БУКВАР

СА
ЧИТАНКОМ

за други разред српских основних школа.
одобрен од српског народног црквено-школског савета.
Цена је 16 новч.

Наручбине ваља слати накнадној штампарији А. Пајевића у Нови Сад.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ
НА КЊИГУ:

НОВО ВАСПИТАЊЕ.

Основи педагогијских идеја Фреблових и њихова примена у породици, забавишту и школи.

Од Аугуста Келера,

управитеља учитељског семинара у Готи.

Сад је баш изишла из штампарије А. Пајевића у Новом Саду под горњим насловом књига, коју сам

наменио српским васпитачицама, и матерама и онима, које мисле то да буду; учитељима и свакоме пријатељу васпитања мале деце.

Књигу ту одбрио је ВСНЦШколски савет као спомоћну књигу за учитељице и приправнице, а препоручиће је и књижицама основних школа.

С тога врло учтиво молим, особито женскиње наше, за тим учитеље и свештенике, да поклоне неколико тренутака скупљању претплате на ову корисну књигу.

Књига је изнела 5 штампаних табака, а цена јој је 40 нов. или 1 динар. Г. Г. скупљачима претплате дајем на 10 књига једну на дар; а претплату, молим да ми пошаљу у напред.

У Карловцу, (у Хрватској) 2. Маја 1881.

Владимир Красић.
српски учитељ.

РЕД ПЛОВИДБЕ

путнипароб. по- чинјући од 1.
Априла до 15. Октобра.

ИЗ НОВОГ САДА У БУДИМ-ПЕШТУ: сваки дан (изузев петак) у 11 сати пре п.

ИЗ НОВ. САДА У ЗЕМУН: сваки дан (изузев уторак) после п. у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА У ОРШАВУ-ГАЛАЦ: понедељником, четвртком, после п. у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА У РУШЧУК. понедељником, четвртком, после п. у 4 сата.

ИЗ НОВОГ САДА У ТИТЕЛ: средом, недељом, после подне у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА НА САВСКЕ ШТАЦИЈЕ: четвртком, недељом у 4 сата.

Нови-Сад 31. Марта 1881. УПРАВА.

ОГЛАСИ

КАСЕ

по најновијој американској

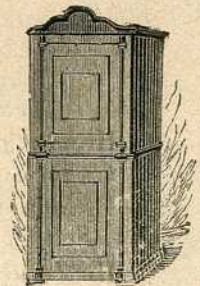
системи

сигурно од ватре и харе

из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидарности и каквоћи израде не

уступају ни једној до сада познатој фабрици а у

цени знатно јефтиније. — Наручбине прима и од-

правља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу,

Lazenhof, код кога се могу мустре видети и цене

сазнати.

7—30